

අසල්වැසියා

THE NEIGHBOR

WILLIAM PETER BLATTY'S

WRITER - CHAMOTH TERAN

කෙටිකතාවකි...

#අසල්වැසියා...

දෙවිය කියන්නේ ඇත්තක් ද කියලා මට
නම් හිතාගන්න බෑ අපේ ජීවිත කොයි
වෙලාවෙ වෙනස් වෙයිද කියලා කිසි
කෙනෙක් දන්නෙත් නෑ හැබැයි සමහර
මිනිස්සු මම දැකලා තීනවා නොපෙනෙන
දෙවියන්ගෙන් යදිනවා හැබැයි මම නම්
කියන්නේ අපිට වෙන්ත තීන දෙයක් තීනම්
අතිවාරෙන් ඒ දේ වෙනවමයි කියලා මම
දෙශ් ඇත්තටම මම ඉන්න තත්වෙ දැන්ම
ඔයාලට කියන්න කැමති නෑ ඒක ඔයාලට
දැනගන්න ලැබෙයි හැබැයි අපේ ජීවිත
වලට ජීවිතේ එක්වරක් හරි අමතක
නොවන සිදුවීම් එකක් හෝ තිනවමයි
මටත් එහෙම අමතක නොවන සිද්දි දෙකක්
තීනවා...

මට ඒ අමතක නොවන සිද්දී දෙකෙන්
දෙවැනි සිද්දිය නිසා මම තවමත් විදවන
නමුත් පලවෙනියට වු සිද්දියනම් මටවත්
තවම හිතාගන්න බෑ ඒක ඇත්තටම හිතා
ගන්න බැරි දෙයක් මට දැන් අවුරුදු 27 ඒක
උනේ මීට හරියටම අවුරුදු 10 ට කලිං....

---අවුරුදු 10 කලින්---

එදා හරියටම වැස්ස දවසක් මට හොදට
මතකයි ඒවෙලාවෙ මම හිටියේ ස්කොලෙ.
හොදටම වහිනවා පංතිභාර මිස් පංතියේ
අපිත් සමගම රැදී සිටියත් එතුමිය වත්
අපිට ඒ වෙලාවෙ උගන්නන්න වැඩි
කැමැත්තක් දැක් වුයේ නෑ මන්ද යත්
වර්ගාව නිසා පංතියෙහි වහල මත වැටෙන
වැහි බිඳු වෙගය නිසා අදික ගොඹාවක්
පංතිය පුරා පැතිර යාම නිසා වෙන්නැතියයි
මට ඒ වෙලාවෙ හිතුනි. කෙසෙ හෝ
අන්තිම පිරියඩ් දෙක නිසා ළමුත් පවා වැඩි
කලබලයක් නොකර නමුදු කාලය යනවාද

කියා දැනුනෙවත් නැත්තෙ වැස්ස දෙස බලා
සිටීම අමුතූම දර්ශනයක් ඇති කල
නිසාවෙනි...

පාසල අවසන් වූ විගස වැඩි කලබලයක්
නොකල මා හිමිත් සිරුවේ නිවස බලා
යෑමට පටං ගත්තෙ කුඩයක් වත් නැතුවය.
එවිට හැබැයි වැස්ස ක්රමයෙන් ක්රමය
අඩු වී යන බව මට දැනුනු හෙයින් මම
වෙනදටත් වඩා හෙමිත් නිවස දෙසට
යන්නට වුයේ වැස්ස නිසා දසන පැතිරී තිබූ
අදුරු ස්වභාවයට මගෙ හිතේ යමිකිසි
ඇල්මක් ඇති වී තිබූ නිසාවෙනි. පාසල හා
නිවස අතර තිබුනෙ විනාඩි 15 පමන දුරක්
නිසා එය පයින් යෑමට මම එද සිට පුරුදු වී
සිටියේය...

කෙමෙන් නිවසට ලගා උනු මම අපෙ
නිවසෙහි ඉස්තොප්පුවෙහි නතර වී
සපත්තු ගලවා සපත්තු රාක්කයෙ තබන
ලදි..

අපේ ගෙදර ගැන කිව්වොතින් තට්ටු
දෙකක එතරම් ලොකු නැති කුඩා ගෙයකි.
මව පියා සහා මම ලෙස අපේ පවුලේ මුලු
ගහන තුන් දෙනෙක් වැනි කුඩා අගයක්
ගත්තෙය. දකුණ පැත්තේ සහා වම්
පැත්තේහි ද තව අසල්වැසි නිවාස දෙකක්
තිබුනද එහි දකුණු අත පැත්තේහි තිබූ
නිවසෙහි කාලෙන් කාලෙට සිටින ලද්දේ
විවිධාකාර පවුල් කිහිපයකි මන්ද යත් ඒ
නිවසෙහි අයිතිකාරුවන් ඒම නිවස කුලියට
බදු දීම හෙතුවෙනි...

මම සපත්තු ගලවා නිවසට ඇතුලු වූ පසු
මවගේ කටහඬ එක්වරම අවදි වූයේ
මෙසේය...

ආහ් පුතා ඔයා ආවද ?

ඔව් අම්මේ මම දැන් ආවේ...

එහෙනම් කාමරෙට ගිහිල්ලා මුන කට

සොදුගෙන කෑම කර්න එත්ත කෑම
ලැස්තියි..

හා අම්මෙ කියා මම මගෙ කාමරෙ දෙසට
හනි හනිකට ගියේ වැස්සෙහි ටිකක් තෙමී
ආ නිසා ටිකක් ශීතල ගතියකින් පසු වු
හෙයින් තුවායක් ගෙන ඔලුව
පිහිදගැනීමටය..

මගෙ කාමරය තිබුනෙ දෙවැනි තට්ටුවෙ
අත්තිම කොනෙය. මා කාමරයට ගොස්
හනි හනිකට තුවායක් ගෙන ඔලුව
පිහිදගෙන කකුල් අත පය සොදු පහලට
ගියේ වැස්සෙ ආ නිසාද මන්ද අදික
කුසගින්නකින් මා පෙලුනු හෙයින්. පහලට
ගිය මම ,

අද තාත්තා වැඩට ගියාද අම්මෙ ?

ඔව් පෙන්නැද්ද කාර් එක ගෙදර නෑ කියලා
යැයි මව මට උත්තර දුන්නෙ ඉතා

වෙගෙවත් ස්වරූපයකිනි...

අපේ තාත්තා පෞද්ගලික ආයතනයක සහය කලමනාකරුවෙකු ලෙස රැකියාවේ යෙදී සිටීම නිසා මුදල් අගහිඟකම් වැනි දෑ අපිට එතරම් කවදවත් දැනී තිබුණේ නැත...

ආහාර ගෙන අවසන් වූ පසු මම ඉස්තොප්පුව දෙසට පැමිනියේ තවමත් කඩින් කඩ ඇද හැලෙන වර්ශාව දෙස මදක් හෝ බලා සිටීමට අදිටන් කරගෙනය...

ඉස්තොප්පුවට විත් කොතෙ තිබූ ලී පුටුවක වාඩි වූ මම වැහි බිංදු වැටී ඉස්සරහා පාර මතට එක එක බිදී යන හැටි මම උනන්දුවෙන් බලා සිටිනා ලදී. එක්වරම මගෙ දැහෙන බිඳෙන්නට වූයේ අපගෙ දකුණු පැත්තෙ නිවාසයෙහි පරණ ගෙට්ටුව විවර වෙන කිරිං කිරිං සද්දය මගෙ දෙසවනට යොමු නිසාය. මම ඒ දෙස හැරී බැලුවේ ටිකක් පුදුමයකිනි...

මන්ද යත් එම නිවසෙහි මසක පමණ
කාලයක සිට කවුරුවත් ලැගුම් නොගෙන
තිබූ නිසාවෙනි... ගෙට්ටුව දෙස ටික
වෙලාවක් බලා සිටි මට යම් පුද්ගලයෙකු
ගෙට්ටුවෙන් එලියට එන හැටි මට
පෙනෙන්නට විය...

මා තරමටම උස වූ ඔහු කලු දිග කලසමක්
ඇඳ අත් දිග කබායක් වැනි කමිසයක් ඇඳ
හැටි වර්ගයේ තොප්පියක් ද දුමාගෙන
එලියට බසිනා අයුරු මා ඉතා උනන්දුවෙන්
බලා ඉන්නට ඇත. ඔහු එකවර මා දෙස
බලා සැනකින් මාවත දිගේ ඉස්සරහට
ඇදෙන්නට වූයේ ටිකක් වෙගයකිනි...

මට එකවර සිතූනෙ ඔහු අලුතෙන් ඒ
නිවසෙහි කුලියට පදිංචියට ආ කුලී
වැසියෙක් කියාය.. එවිටම මවද
ඉස්තොප්පුවට පැමිණ මව මා දෙස බලා
මෙසෙ විමසන ලදී,

ස්කොලෙ වැඩ දුන්නද්ද මෙහෙම ඵලියට වෙලා ඔහේ බලං ඉන්නෙ කියා ඇය මා දෙස තොරිස්සුම් සහගත බැල්මක් හෙලා අසන්නට විය.

නෑ අම්මෙ අද දවසෙම වැස්සනෙ ඒක නිසා වැඩිය ස්කොලෙ වැඩ කරෙ නෑ. ඒක නෙමෙයි අල්ලපු ගෙදරට අලුතෙන් කවුරු හරි ඇවිල්ලද අම්මෙ යැයි මම දුටු අල්ලපු ගෙදරින් මතු උනු පුද්ගලයා ගැන මවගෙන් විමසා සිටින ලදි.

ඔව් ඔව් අද උදේ කවුරු හරි මනුස්සයෙක් මම දැක්කා ඔය ගෙදරට එනවා අත් දිග කමිසෙකුයි දිග කලිසමකුයි ඇදගෙන හැටි එකකුත් දුගෙන උදේ මම මීදුල අතු ගාන් හදද්දි බැග් එකක් අරගෙන ඒ ගෙදර ඇතුලට යනවා මම දැක්කා ,

අපිට වැඩක් තීද පුතෙ අනුන්ගෙ ඒවා මෙන්න මෙහෙ තමන් ගෙ වැඩක්

හොයාගන්න යැයි ඇය එසේ කියා මගෙන් නික්මෙන්නට විය. මමද මව ගිය පසු හනිකට මගේ කාමරයට ගොස් දොර වසා ගත්තේ ටිකක් ඇදමත භාන්සී වී හොඳි නින්දක් සඳහා යොමු වීම සඳහාය...

කෙසේ නමුත් නැවත මම ඇහැරෙන විට සවස පහ වී හමාරය . හොඳි නින්ද පැය තුනකට පමණ දීර්ග වූයේ එලියෙහි වැස්ස නිසා පැවති මද සීතල ගතියද ඇගට වැඩි පුර දැනුණු නිසාවෙනි.

මම නැවත කාමරයෙන් එලියට ඇවිද පහලට බැස කුස්සිය දෙසට යන්නට වූයේ ටිකක් වතුර තිබහා තිබුණු හෙයින් . මා කුස්සියට යන විටද අම්මා සහා තාත්තා කුමක් හෝ කතාවක පැටලී සිටිනු මට දැක ගන්නට හැකි විය . තාත්තා සාමාන්යයෙන් වැඩ ඇරී නිවසට 4.30 පමණ වන විට පැමිණෙයි...

මම එහෙමීම ගොස් චතුර කොප්පයක් බි
නැවත එන්න හදනා විට තාත්තා මා දෙස
බලා මෙසෙ පවසන ලදී,

පුතා අද ස්කොලෙ හොදින් වැඩ කරාද යැයි
සැමදා අසන ප්රශ්නය අදත් මාගෙන් අසනා
ලදී.

ඔව් තාත්තෙ වෙනදා වගෙම තමයි වැඩ
ටික හොදට කරා යැයි පවසා මම නැවත
ඉස්තොප්පුව දෙසට පියනගන්නට විය.

ඉස්තොප්පුව දෙසට ගිය මම නැවත ලී
පුටුවෙහි වාඩි වී කුමක් හෝ කල්පනා කර
කර ඉන්නට ඇත එකවර නැවත මගේ
කල්පනා ලොකය බිඳ වැටුනෙ අල්ලපු
නිවසෙහි ගෙට්ටුව නැවත කිරිං කිරිං හඩ
නගා විවර වීම හෙතුවෙනි . එකවර ඒ දෙස
හැරුනු මට නැවත දැකගනු ලැබුනෙ දවල්
මෙන්ම අත්දිග කමිසකින් සහා දිගු
කමිසයකින් සැරසී හැටි එකක් ඔලුවට

දුමාගෙන ගෙට්ටුවෙන් එලියට බහින ලද
අපගෙ නව අසල්වැසියාය...

මට එකවර ටිකක් සිනහාමුසු මුහුනක්ද
මතු විය මන්ද යත් මේ මනුස්සයට අදින්න
වෙන දෙයක් නැද්දැයි එකම දේ අදින්නෙ
කියා මට සමච්චලයට මෙන් සිතූ
නිසාවෙනි...

කෙසෙ හෝ එදින රාත්රියත් පහන් වීමෙන්
පසුව පසුද එලබෙන ලදී...

එදිනද වැසි සහිත් අදුරු දවසක් වූයේය.
කෙසෙ හෝ ස්කොලොට ගොඩ උනු මම
වැසි අතරේ එදාද ඊයේ මෙන්ම ඉතාමත්
අලස ලෙස පාසල අවසන් වන්නට විය..

පාසල අවසන් වූ පසු වෙනද මෙන්ම
පයින්ම නිවස දෙසට හෙමිහෙමින් පිය
මැන්න මට නිවසට මීටර් 25 පහක් විතර
දුරින් සිටියදී මද වැස්ස අතර තුර ටිකක්

ඇතින් රුවක් දිස් වෙන්නට විය. එය එය
ටිකෙන් ටික ලං වෙන්නට වූ නිසා මට එය
පහසුවෙන් හඳුනාගැනීමට වැඩි වෙලාවක්
ගත වූයේ නැත. කලුවට හුරු අත්දිග
කමීසයක් සහා දිග කලිසමක් ද ඇද හැටි
වර්ගයේ තොප්පියක් ද දැගෙන මා ඉදිරියට
එන්නෙ අපගෙ නව අසල්වැසියා බව මට
සැනකින් අවබෝද වී යන ලදී...

ටිකෙන් ටික ලං වන විට මට ඔහු ලගටම
දක්නට පුලුවන් වීනි. මා තරම්ම උසකින්
යුතු උනු ඔහුගෙ මුහුනෙහි වම් පැත්තෙහි
විශාල පිලිස්සුම් තුවාලයක් තිබෙන බව
මට ඔහු ලං වනවාත් සමගම හොදින්
පෙනෙන්නට විය. මා දෙස විටෙක වත්
කෙලිං නොබැලූ ඔහු ඔහුගේ මාර්ගය එක
කෙලිං බලාගෙන මා පසුකර ඉදිරියට
ඇදෙන්නට වූයේ මාත් සමග හිනාවක් වත්
හුවමාරු කරගනිමින් නොවෙමි...

ඒ අදුරු පැහැ පිලිස්සුම් තුවාලයක් සහිත

මුහුණ ගෙදර ගිය පසුත් මගේ මතසිත්
මැකෙන්නට කිසිම උත්සාහයක් නොදරන
බව මටම වැටහී ගියේය...

මට දැන් ප්රශ්න රැසක් මතු වී ඇත ඒ තරම්
පිලිස්සුම් තුළාලයක් ඔහුට කෙසේ ඇතු
උනාද ?

ඇයි ඔහු එකම විදියට ඇදුන් ඇදගෙන
යන්නේ ?

මෙවැනි ප්රශ්න මගේ හිතේ එක සේ
දොංකාර දීමට එවිටත් පටං ගෙන තිබිණි...

එහෙමිම එ දවසත් ඒ සිද්දිය ගැනම
කල්පනා කර කර ගෙවී යන ලදී.

පසුද ද වැසිබර කාලගුණ දවසකි. එකම
විදියට එකම ආරයකින් ඒ දවසත් ගෙවී
යන බව මට දැනුණේ කඩින් කඩ වැටෙන
වර්ශාව සහා කම්මැලි ගතිය වැඩි වූ

නිසාවෙනි..

එදිනද පාසල විවර වී මද වැස්ස අතරේ මම
නිවස දෙසට ඇදෙන විට පෙරෙදු මෙන්ම
මා ඉදිරියට රුවක් ඇදෙන දුටු මා
විපක්ශිතව ඒ දෙස බලා සිටිනා ලදී. ඒ
එන්නෙ අත් දිග කමිසයක් සහා දිගු
කලිසමක් ද ඇදගත් හැටි නොපිියකින්
ඔලුව ආවරන කරගත් තමන්ගෙ අලුත්
අසල්වැසිය බව පසක් වීමට හෙශ් හට
වැඩි වෙලාවක් ගියෙ නැත...

ඒ දේ වැඩිය ගනන් නොගෙන් මමත්
ඉදිරියට ඇදෙන්නට වුයේ මේ මනුස්සයා
මම යන එන වෙලාවටම එලියට බහින්නෙ
ඇයිද යන්න ටිකක් නොරිස්සුම් ගතියකින්
පෙලෙමිනි.

එහෙත් එකවර වුයේ අනපෙක්ශිත සිදු
වීමකි. පසුද මා දෙස නොබල වත් මාව
ගනන් නොගෙන ඉදිරියට ඇදුනු ඒ

අසල්වැසියා අද මගේ ඉදිරියේ සිට ගෙන
ඇත...

කලුපාට දිග කලිසමක් ද අත් දිග දිහු
කම්සයක් ද අත් පවා වැහෙන්න ගානට
ඇදගෙන හැටි වර්ගයේ තොප්පියක් ද
ඔලුවට දුමාගෙන මුහුනෙහි වම්පස ලොකු
පිලිස්සුම් තුවාලයකින්ද පසු වෙන මේ
අමුතු පුද්ගලය මා ලගට විත් මගේ
ඉස්සරහ් සිට ගෙන ඇත . මම ටිකක්
විපක්ශීත වුයෙමි...

ඔහු එකවර ගැබුර කටහඩක් අවදි කර
මෙසේ කියන්නට විය..

" දෛවය කවදුවත් අපිට වෙනස් කරන්න
බෑ "

ඒසේ කියා ඔහු මා දෙසින් හනි හනිකය
නික් මෙන්නට විය...

මා ඒ කියු දෙය ගැන වැඩිය හිතනාවටත්
වඩා ඔහුගෙ අමුතු හැසිරීමෙන් මම ටිකක්
තැති ගැන්මෙන් යුක්තව එතනම විනාඩි
තුනක් පමණ ඉන්නට ඇත..

ඉන්පසු හනිකට ගෙදර ගොස් උන දේ මා
ගෙදර අයටද නොපවසා කාමරය වීත් දොර
වසාගෙන කල්පනා කර කර දවසම ඉන්නට
ඇත...

ඒ සිද්දියෙන් පසුව ඒ අමුතු අසල්වැසියව
මට මෙන්ම අපගෙ නිවසේ කාටවත්ම
එදයින් පසුව ඔහුව දක්නට නොලැබෙන
ලදී . එසෙ දවස් තුනක් පමණ අපගෙ
අල්ලපු නිවසේ සිටි ඒ අමුතු අසල්වැසියා
අපට කවමදවත් ඉන්පසුව දැකගන්නට
ලැබුනෙ නැත...

මගේ ජීවිතේ අමතක නොවන සිද්දි දෙකක්
තිනවා කිව්වා නේද ඔය තමයි පලවෙනි
සිද්දිය දැන් ඔයාලට හිතෙයි මේ මොන

විකාරයක් ද කියලා ඒත් කතාව දිගටම
අහගෙන ඉන්න...

== අමතක නොවන දෙවැනි සිද්දිය ===

මම මේ සිද්දිය ගැනනම් කෙටියෙන්ම
කියාගෙන යන්නම් මේක උනේ මීට අවුරුදු
හතරකට කලිං ඒ කියන්නෙ මට දැන්
අවුරුදු 27 මේ සිද්දිය උනෙ අවුරුදු 23 දී...

පාසල් ගමන අවසන් කර පසු මම ද
තාත්තා වැඩ කරන ආයතනයෙහි මුද්දුකාංග
ඉංජිනෙරුවෙක් විදියට වැඩ බාර ගත්තා
ඉතිං තාත්තාත් එක්කම කාර් එකෙ උදේ
යනවා හැන්දෑවට ගෙදර එනවා වගේ
එකකාරි කාලසටහනකට මට වැඩ කරන්න
සිද්ද විය...

නමුදු එක්තරා දිනයක අප ආයතනයෙ
මගෙ වැඩ කලිං ඉවර කරද තාත්තාගෙ
වැඩ ටික ඉවර කිරීමට ටිකක් වැඩි

වෙලාවක් ගත වුවා මට හොඳට මතකය
කෙසේ හෝ අපි ආයතනයෙන් එදා පිට වූයේ
සවස හයට විතර පමණ වේ . තාත්තා එදින
ටිකක් මහංසි පාටක පසු උනු හෙයින් මම
කාර් එක එලවන්නද යැයි මම
තාත්තාගෙන් ඇසූ විට ඔහු කියා සිටියේ
මම ම එලවන්නන් යැයි කියාය...

ඉතිං අපි නිවස දෙසට එන අතරමග මහා
අමොරා වැස්සක් පටං ගැනීමට ගත්තේ
නොසිතූ අයුරෙහි කොවිචර හයියෙන්
වැස්සාද කියා එදින මට අද මෙන් මතකය ,

එකවර තාත්තාගේ අතින් සුක්කානම අතින්
පැත්තට කැරකෙනවා පමණකි මට මතක !

අපගේ කාර් එක සැනකින් වැස්සෙහි ලිස්සා
ගොස් පහල ආගදයකට වැටෙන්නට වූයේ
සුලු මොහොතකිනි...

එපමණකි මට මතක...

ඒ අනතුරෙන් තාත්තා එතැනම
ජීවිතක්ශයට පත් වූ අතර කාර් එක පුපුරා
යෑම හෙතුවෙන් මගේද ශරීරය විශාල
ලෙස පිලිස්සී යන ලදී. කෙසේ හෝ
වෛද්යවරුන්ට සිං සිදු වන්නට මම අවුරුදු
දෙකක් පමණ ඉස්පිරිතාලෙ සිට නොයේක
දුක් විදිමින් ඒ ඇදන් මත වැතිරී සිටින්නට
ඇත...

ඒම අනතුර නිසා මාගේ අත පයද මෙන්ම
මුහුනෙ වම් පැත්තද පිලිස්සී ගිය අතර
මාගේ කොන්ඩයද මට සදහටම අහිමි වුනි.

..

ඒ මට අමතක නොවන දෙවැනි සිද්දියයි...

දැන් මා සම්පූර්ණයෙන්ම සුවය ලබා සිටියි.
එහෙත් ඒද අනතුරෙන් වූ තුවාල් තවමත්
මගේ ඇගෙහි අමතක නොවන සටහන්
ලෙස පිරි ඉතිරිව ඇත...

ඔබලා දැන් කල්පනා කරනවා ඇති මේ සිද්දිය මගේ ජීවිතේ අමතක නොවන් සිද්දියක් වන නමුත් පලමුව සිද්ද වූ අසල්වැසියාගේ සිද්දිය මාගේ ජීවිතේට අමතක නොවෙන්නේ ඇයිද යන්න ඔබලාට ලොකු ප්රශ්නයක් මතු වී ඇත...

මන්ද යත් අවුරුදු 10 කට කලිං අපේ අල්ලපු ගෙදර සිටි අසල්වැසියා අද මාගේ කන්නාඩිය ඉදිරියේ සිටුනු ඇත !

මන්ද යත් මාගේ අත් දෙකෙහි ඇතු තුවාල සහවාගැනීමට අද මම අත් දිග කමීස අදිසි. දිග කලිසමක් ද අදිනු ලබන්නේ මගේ කකුලෙහි ඇති පිලිස්සුනු තුවාල වසා ගැනීමටය... මාගේ කොන්ඩිය නැති බව නොපෙන්න මම හැටි තොප්පියක් ද අදවන විට භාවිතයට ගෙන ඇත . මුහුනෙහි වම්පස සිදුවූ පිලිස්සුම් තුවාලයද සහිතව මේ සියල්ලම එක්කහු වූ පසු කන්නාඩිය ඉදිරියෙහි මගේ රුව දිස් වන්නේ ,

මීට අවුරුදු 10 කට කලිං අපගේ අල්ලපු නිවසේ සිටි අසල්වාසියා මගේ කන්නාඩිය ඉදිරියේ අද මාගේ රූපයෙන් පෙනී සිටින හෙයින්...

ඉතිං මට ඒ සිද්දි දෙකම ජීවිතේට අමතක නොවී තියෙව්ද!

ඔහු මට අවුරුදු දහයකට කලිං කිව්වා සේම,

" දෛවය කවදුවත් අපිට වෙනස් කරන්න බෑ "

යන අරුත අදත් හෙටත් මාගේ හිතේ අකුණු ගහනවා සේ ලෙල දෙනු ඇත...

මට අදටත් හිතාගන්නට බැරි එදා අවුරුදු 10 කලිං අපගේ ඉදිරියේ සිටි අසල්වාසියා මාගේ අනාගතයමද නැත්තම් වෙන මොකක් හරිද කියා අදටත් මට ප්රශ්නාර්ථ

ඉතිං මට ඒ සිද්දි දෙකම ජීවිතේට අමතක
නොවී තියෙව්ද!

ඔහු මට අවුරුදු දහයකට කලිං කිව්වා
සේම,

" දෛවය කවදුවත් අපිට වෙනස් කරන්න
බෑ "

යන අරුත අදත් හෙටත් මාගේ හිතේ අකුණු
ගහනවා සේ ලෙල දෙනු ඇත...

මට අදටත් හිතාගන්නට බැරි එද අවුරුදු 10
කලිං අපගේ ඉදිරියේ සිටි අසල්වැසියා
මාගෙ අනාගතයමද නැත්තම් වෙන
මොකක් හරිද කියා අදටත් මට ප්රශ්නාර්ථ
මතු කර දෙමින් පවතියි...

නිමි...